

оцінки ефективності фінансово-господарської діяльності, до цих пір немає одного загальноприйнятого. Деякі недоліки методів мають математичну основу. Важливо наголосити, що той чи інший метод не можна застосовувати у всіх ситуаціях. При виборі необхідно враховувати специфіку галузі, розмір підприємства, особливості його фінансових потоків, його облікову політику і багато інших важливих аспектів. При цьому методи оцінки економічної ефективності господарюючих суб'єктів продовжують розвиватися і вдосконалюватися.

Використані джерела

1. Нелеп В.М. Планування на будівельному підприємстві: Підручник / В.М. Нелеп. – К.: КНЕУ. – 2000. – 372 с.
2. Орлов О.О. Планування діяльності промислового підприємства: Підручник / О.О. Орлов. – К.: Скарби. – 2002. – 336 с.
3. Парсяк В.Н. Планування господарської діяльності малих та середніх підприємств : Монографія / В.Н. Парсяк , М.Б. Журавльова ; Укр. акад. аграр. наук. Ін-т аграр. економіки . – К.: Ін-т аграрної економіки. – 2001. – 192 с.

Хемій Ольга

(науковий керівник: д.е.н., професор, завідувач кафедри менеджменту та публічного управління Шкільняк М. М.)

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ОБ'ЄДНАНИХ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД В УКРАЇНІ

Децентралізація управління постає однією з ключових реформ, що проводяться в Україні упродовж кількох останніх років. Її основний сенс полягає в переданні значної частини адміністративних повноважень і фінансових ресурсів із центрального щабля на рівень органів місцевого самоврядування.

Реформа децентралізації спрямована на створення сучасної системи місцевого самоврядування в Україні на основі європейських цінностей розвитку місцевої демократії, наділення територіальних громад повноваженнями та ресурсами, що забезпечать місцевий економічний розвиток, надання населенню високоякісних та доступних публічних послуг. Роль об'єднаних територіальних громад у забезпеченні інтересів громадян в усіх сферах життєдіяльності на відповідній території має стати ключовою.

Об'єднання територіальних громад спрямовано на покращення соціально-економічної системи та підвищення рівня життя населення, що є одним з найбільш пріоритетних напрямів державної політики. Очевидно, що становлення України як суверенної соціальної правової держави неможливе без усвідомлення того, що територіальні громади, їх господарські комплекси є повноправними суб'єктами ринкових відносин і, що добробут населення

знаходиться у прямій залежності від зайнятих позицій на місцевому, регіональному, національному та міжнародному ринках [1, с. 594].

Як показує аналіз публікацій у засобах масової інформації, процес цей неоднозначний, суперечливий у багатьох питаннях. Його основні труднощі нам убачаються не в самій ідеї об'єднання недостатньо спроможних до виконання своїх завдань із забезпечення соціального, культурного та інших напрямків розвитку села, селища, сільських рад, а в недоліках організації цього процесу.

Основна проблема в організації об'єднання сільських територіальних громад пов'язана, на наш погляд, з відсутністю у більшості випадків попереднього обґрунтування, сформульованої концепції створення й обговорення у громадах об'єднаних сіл, селищ дальшого функціонування і напрямків розвитку об'єднаної громади. Саме цей документ має розкривати систему принципів, правил, методів, способів організації діяльності майбутньої об'єднаної територіальної громади у всіх сферах – економічній, соціально-культурній тощо. На цій основі розробляється й стратегія розвитку ОТГ.

Іншою важливою проблемою, що суттєво обмежує ефективність застосування організаційних важелів у процесі розвитку об'єднаних територіальних громад на сучасному етапі децентралізації, є неузгодженість окремих регуляторних процедур і нормативно-правових актів, якими керуються органи місцевого самоврядування об'єднаних територіальних громад. Передусім це стосується регуляторних актів, виданих різними міністерствами та відомствами, такими як Міністерство освіти України, Міністерство охорони здоров'я України, Міністерство надзвичайних ситуацій України, Державна служба автомобільних доріг України тощо.

Усе це породжує організаційні дисфункції, що не лише знижують ефективність функціонування інституційних важелів розвитку об'єднаних територіальних громад, але і спричиняють виникнення загрозливих інституційних феноменів, спроможних звести нанівець усі зусилля з реформування системи організації влади в Україні в річищі політики децентралізації.

Проблемною залишається також діяльність інституцій, уповноважених державою реалізовувати заходи у сфері децентралізації управління та підтримки діяльності об'єднаних територіальних громад. Об'єднані територіальні громади зіштовхнулися з проблемою відсутності юрисдикції за межами населених пунктів, законодавчо не можуть навіть розробити планувальну документацію на всій території громади. Аналіз методики формування спроможних територіальних громад дає підстави зробити висновок, що участь органів самоорганізації населення, громадськості у формуванні перспективних планів розвитку власних територій фактично відсутня, має місце законодавча нерегульованість питань розподілу коштів усередині об'єднаної громади й передавання повноважень без відповідного

фінансового забезпечення. У Законі України «Про добровільне об'єднання територіальних громад» не прописано, як громади мають об'єднуватися, і який це буде період. Єдина умова, закладена в нормативних документах, – термін надання фінансової і державної підтримки об'єднанню територіальних громад – 7 років [2, с. 138].

Удосконалення розвитку об'єднаних територіальних громад на сучасному етапі децентралізації управління в Україні передбачає вирішення першочергових завдань, а саме: усунення організаційних проблем у сфері міжсекторного партнерства; формування цілісної мережі інституцій, задіяних у реалізації заходів з децентралізації управління та розвитку об'єднаних територіальних громад; розроблення й затвердження постановою Кабінету Міністрів України «Порядку формування стратегій об'єднаних територіальних громад», що має узгоджуватися з «Порядком розроблення регіональних стратегій розвитку і планів заходів з їх реалізації, а також проведення моніторингу та оцінки результативності реалізації зазначених регіональних стратегій і планів заходів» удосконалення адміністративно-територіального устрою України на первинному його рівні, тобто в разі об'єднання територіальних громад сіл, селищ, міст в одну територіальну громаду має бути укрупнена й відповідальна і відповідна адміністративно-територіальна одиниця – село, селище, місто.

Використані джерела

1. Сасенко П. О. Теоретичні засади формування стратегії розвитку об'єднаної територіальної громади. Економіка і суспільство. 2016. Випуск 7. С. 594-598.
2. Топалова Е. Х. До питання організаційно-правового забезпечення процесу формування об'єднаних територіальних громад. Державна політика щодо місцевого самоврядування: стан, проблеми та перспективи : збірник матеріалів 8-ї всеукр. наук.-практ. конф. (м. Херсон, 20 жовтня 2017 р.). Херсон, 2017. С. 135-140.

Чайківська Василя

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту та публічного управління Овсянюк-Бердадіна О. Ф.)

ІНСТРУМЕНТИ ПІДТРИМКИ СУСПІЛЬНОГО ІМІДЖУ ОРГАНІЗАЦІЇ

Важливою проблемою в умовах розвитку ринкових відносин та здійснення структурних перетворень економіки є взаємодія організацій із зовнішнім середовищем. Основним завданням щодо її дослідження та практичного вирішення є пошук нових дієвих підходів, методів, процедур до побудови інформаційних повідомлень, їх передачі з метою створення позитивного іміджу підприємства. В цьому аспекті імідж є як об'єктом